

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 566/05
06.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарицом-Царић, као записничарем, у кривичном предмету против оптужених АА, због кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС, једног продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и два кривична дела неовлашћено држање ватреног оружја, муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, и оптуженог ББ, због кривичног дела неовлашћеног набављања и држања ватреног оружја, муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији и једног продуженог кривичног дела прикривања из члана 184. став 1. КЗ РС, решавајући о жалби браниоца оптуженог АА и жалби браниоца оптуженог ББ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Неготину К. бр. 18/04 од 10.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I УВАЖАВАЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА у погледу одлуке о казни, а по службеној дужности у погледу правне оцене дела ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Неготину К. бр. 18/04 од 10.12.2004. године, тако што Врховни суд радње оптуженог АА описане под I-1 изреке првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело разбојничке крађе из члана 205. став 1. КЗ, за које дело му применом чланова 56. и 57. Кривичног закона, утврђује казну затвора у трајању од 8-осам месеци; радње оптуженог описане под I-2. правно квалификује као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. КЗ у продуженом трајању, за које дело му применом чланова 56. и 57. КЗ утврђује казну затвора у трајању од 10-десет месеци, док се радње оптуженог описане под I-3. и 4. првостепене пресуде правно квалификују као кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ у продуженом трајању, за које дело му утврђује казну затвора у трајању од 3-три месеца, па оптуженог АА применом одредбе члана 60. став 2. тачка 3. КЗ осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору и то почев од 23.12.2003. године када је лишен слободе па до 23.01.2004. године.

II Поводом жалбе браниоца оптуженог ББ а по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Неготину К. бр. 18/04 од 10.12.2004. године у погледу правне квалификације кривичног дела тако што Врховни суд налази да се у радњама оптуженог описаним под II тачка 1 првостепене пресуде, стичу законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које дело му утврђује казну затвора у трајању од 3-три месеца, док се у радњама оптуженог описаним под II тачка 2. стичу законска обележја кривичног дела прикривања из члана 221. став 1. КЗ у продуженом трајању за које дело му утврђује казну затвора у трајању од 4-четири месеца, па га применом одредбе члана 60. став 2. тачка 3. КЗ осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 6-шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 23.12.2003. године када је лишен слободе па до 23.01.2004. године, док се жалба браниоца оптуженог ББ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Неготину К. бр. 18/04 од 10.12.2004. године оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године, једног продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године, два кривична дела неовлашћено држање ватреног оружја, муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 3-три месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 23.12.2003. године до 23.01.2004. године, док је оптужени ББ оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено набављање и држање ватреног оружја,

муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3-три месеца и због кривичног дела прикривања и члана 184. став 1. КЗ РС за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6-шест месеци у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 23.12.2003. године до 23.01.2004. године.

Наведеном пресудом оптужени АА и оптужени ББ обавезују се да на име паушала накнаде новчани износ од 6.000 динара свако по 3.000 динара у року од 15 дана, док се оптужени АА, обавезује да суду на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава суда накнади новчани износ од 5.585 динара у року од 15 дана. Оптужени АА, обавезује се да оштећеној ВВ на име ствари које јој нису враћене накнади новчани износ од 5.899,70 динара, да оштећеној "ГГ" на име ствари које нису враћене накнади новчани износ од 14.200 динара, као и да оштећеном ОРВС на име ствари које нису враћене накнади новчани износ од 1.750 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, а истовремено се од оптуженог АА одузима имовинска корист на тај начин што се исти обавезује да суду у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и под претњом извршења плати новчани износ од 16.800 динара с тим што се оштећени ДД као и установа "ЂЂ" који у кривичном поступку нису поставили имовинскоправни захтев могу захтевати намирење из одузете вредности у парничном поступку по основу члана 86. ОКЗ.

Оштећена ВВ као и оштећена "ГГ" се упућују на парницу за остваривње својих имовинскоправних захтева преко досуђеног износа, а оштећена ВВ и за причињену штету на свом објекту.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог ББ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење, а уз захтев да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна, а уз захтев да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж. бр. 703/05 од 07.04.2005. године, предложио је да се жалбе браниоца оптуженог АА и браниоца оптуженог ББ одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, оптуженог ББ, адвоката АБ, а у присуству оптуженог АА и адвоката АВ, на којој је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и мишљења Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које Врховни суд као другостепени пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, па тако ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се неосновано указује жалбом браниоца оптуженог уз навођење да је изрека пресуде под I тачка 1. нејасна и неразумљива, те да је иста контрадикторна разлозима, а да су разлози о одлучним чињеницама који су дати међусобно контрадикторни и нејасни. Даље се жалбом браниоца оптуженог образлагање овог законског основа своди у суштини на оспоравање правилност утврђеног чињеничног стања, а у погледу свих чињеница везаних за кривично дело разбојничке крађе које се оптуженом ставља на терет и за које је оглашен кривим. Изрека првостепене пресуде под I тачка 1. и по налажењу овог суда разумљива је и садржи јасан и потпун опис инкриминисаних радњи и као таква није противуречна разлозима датим у образложењу побијане пресуде, који разлози о одлучним чињеницама су јасни, довољни и међусобно нису противуречни. С тим у вези се оцењују као неосновани жалбени наводи браниоца другооптуженог ББ јер се истима не образлаже у чему се састоје битне повреде одредаба кривичног поступка, због којих се побија првостепена пресуда, већ се жалбом оспорава утврђено чињенично стање а о разлозима зашто овај суд не прихвата изнете жалбене наводе ће у одговарајућем делу пресуде бити речи.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у жалби браниоца оптуженог ААА се наводи да је првостепени суд погрешном оценом изведених доказа, а који се односе на саслушане сведоке, погрешно утврдио да је оптужени АА критичном приликом у намери да украдене ствари задржи употребио претњу да ће непосредно напасти на живот оштећеног ЕЕ и да је у истог уперии одузети пиштољ. Ове одлучне чињенице везане за предметно кривично дело се оспорава и у жалби браниоца и наводи да је суд погрешном оценом исказа саслушаних сведока а пре свега сведока оштећеног ЕЕ који исказ је погрешно протумачио и погрешно закључио да је оптужени уперии пиштољ према оштећеном. У прилог својој тврдњи бранилац оптуженог детаљно образлаже изглед лица места, положаја оптуженог приликом прескакања ограде у тренутку када је бежао, а све уз тврдње да међу исказима саслушаних сведока постоји противуречност у погледу тога ко је и када први уочио оптуженог као и то да постоји несагласност у исказима оштећеног ЕЕ из претходног поступка и на главном претресу, јер је исти свој исказ на главном претресу донекле изменио, наводећи да пиштољ у рукама оптуженог када је искакао кроз прозор није одмах видео, већ тек када је оптужени дошао до ивице плоче. Ове и остале жалбене наводе браниоца оптуженог и његово полемисање са правилношћу закључивања првостепеног суда у погледу напред наведених чињеница као и хипотетичко представљање положаја оптуженог у односу на ивицу терасе уз констатацију да је требало обавити реконструкцију догађаја, Врховни суд оцењује као неосноване. Наиме, првостепени суд је чињенично стање у односу на оптуженог АА, за кривично дело описано под I тачка 1. као и за кривична дела описана под I тачка 2.3. и 4., правилно и потпуно утврдио на основу правилне оцене изведених доказа и одбране оптуженог, а у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињеница које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеним делима.

С тим у вези првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање везано за кривична дела описана под I тачка 2. 3. и 4. побијане пресуде, па тако и кривично дело описано под I тачка 1. у односу на оптуженог АА, а имајући у виду да се жалбом оспорава управо правилност закључивања првостепеног суда у погледу постојања кривичног дела описаног под I тачка 1. У односу на ово кривично дело првостепени суд је правилно утврдио све чињенице релевантне за постојање истог и то на основу исказа саслушаних сведока које је ценио у међусобној вези налазећи да су исти логични и непротивуречни. При томе је суд ценио и одбрану оптуженог АА дату на главном претресу где он негира да је уперии пиштољ у било кога, већ да му је пиштољ био у руци, зато што је помоћу њега отворио прозор који није имао кваку, већ само металну шипку, исту одбрану није прихватио уз образложење да је срачуната на избегавање кривичне одговорности а и у супротности са осталим изведеним доказима. Наиме, суд исказе саслушаних сведока ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЕЕ, правилно прихвата као тачне и поклања им пуну веру, јер су исти сагласни а такође поткрепљени и одбраном самог оптуженог у делу где он признаје извршење кривичног дела на штету оштећеног ИИ. Што се тиче чињенице да квалификацију кривичног дела у питању а која се оспорава жалбом браниоца оптуженог и односи на то да ли је оптужени критичном приликом уперии пиштољ у оштећеног ЕЕ, суд је прихватио исказ овог сведока правилно налазећи да је ЕЕ био категоричан да је оптужени уперии пиштољ у њега и да је он подигао руке након чега је овај догађај испричао и осталим сведоцима.

Све чињенице везане за остала кривична дела која се оптуженом АА стављају на терет, суд је правилно утврдио уз правилну оцену одбране оптуженог који признаје извршење истих, посебно исказа саслушаних сведока и приложену материјалну документацију, а правилност закључивања првостепеног суда у погледу ових кривичних дела не доводи се у питање и жалбом браниоца оптуженог.

У жалби браниоца оптуженог ББ којом се првостепена пресуда побија из свих законских разлога а образлагање истих своди на оспоравање правилно утврђеног чињеничног стања, се наводи да су докази које је користио и ценио првостепени суд приликом доношења своје одлуке којом је оптуженог ББ огласио кривим за кривична дела описана под II тачка 1. и 2. изреке побијане пресуде, ирелевантни и непоуздани обзиром да је оптужени оптужени АА дугогодишњи наркоман а да стоје и чињенице да је муниција за предметни пиштољ нађена код девојке оптуженог.

Изнети жалбени наводи су по оцени Врховног суда неосновани а када се има у виду да је првостепени суд приликом одлучивања о кривици оптуженог ББ а у погледу кривичних дела која му се стављају на терет, ценио одбрану оптуженог и правилно нашао да је иста неуверљива и срачуната на избегавање кривичне одговорности. Аргумент за овакву одлуку првостепени суд налази у томе да је оптужени АА био категоричан у томе да је око пола године односио украдене ствари оптуженом ББ ради препродаје а да се из исказа сведока ЈЈ која је оптуженог ББ упознала преко оптуженог АА, утврђује да је оптужени ББ знао да је АА наркоман те да је знала да га оптужени ББ снабдева дрогом. Такође је сведок КК потврдио да је оптуженог АА виђао у ходнику зграде када је долазио код оптуженог ББ. Имајући у виду исказе саслушаних сведока као и нелогичности одбране оптуженог ББ у погледу порекла ствари пронађених код њега и то компјутера, видеорекардера и штампача, правилно закључује првостепени суд када непривата одбрану овог оптуженог, па се и жалбени наводи његовог браниоца показују као неаргументовани и

неосновани. Врховни суд је ценио и остале жалбене наводе браниоца оптуженог АА и браниоца оптуженог ББ којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и оне којима се полемише са оценом изведених доказа од стране првостепеног суда, па налази да су исти без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање описано под I тачка 1. 2. 3. и 4. и под II тачка 1. и 2. изреке побијане пресуде првостепени суд је правилно применио кривични закон када је радње оптуженог АА описане под I тачка 1. побијане пресуде правно квалификовао као кривично дело разбојничке крађе из члана 167. став 1. КЗ РС, радње описане под тачком 2. као кривино дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС у продуженом трајању а радње описане под тачком 3. и 4. као кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, док је кривичноправне радње оптуженог ББ описане под II тачка 1. квалификовао као кривично дело неовлашћено набављање и држање ватреног оружја, муниције или експлозивних материја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, а кривичноправне радње описане под II тачка 2. као кривично дело прикривања из члана 184. став 1. КЗ РС у продуженом трајању.

Како је дана 01.01.2006. године, дакле после доношења првостепене пресуде, ступио на снагу Кривични закон («Службени гласник Републике Србије» број 85/05 од 06.10.2005. године) који је у погледу правне квалификације дела блажи за оптужене од закона важећег у време извршења дела, па је примена истог обавезна у смислу члана 5. став 2. КЗ, то је Врховни суд испитујући правилност примене кривичног закона, поводом жалби бранилаца оптужених, по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП) преиначио првостепену пресуду у односу на оптуженог АА и оптуженог ББ у погледу правне оцене дела, налазећи да се у радњама оптуженог АА описаним под I тачка 1. побијане пресуде стичу законска обележја кривичног дела разбојничке крађе из члана 205. став 1. КЗ; у кривичноправним радњама оптуженог описаним под I тачка 2. законска обележја тешке крађе из члана 204. став 1. КЗ у продуженом трајању, а у кривичноправним радњама описаним под I тачка 3. и 4. законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ у продуженом трајању, док се у кривичноправним радњама оптуженог ББ описаним под II тачка 1. побијане пресуде стичу законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, а у кривичноправним радњама описаним под II тачка 2. законска обележја кривичног дела прикривање из члана 221. став 1. КЗ.

Одлучујући о кривичноправној санкцији, с обзиром на измењене правне квалификације кривичних дела, Врховни суд је уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА првостепену пресуду преиначио и у погледу одлуке о казни, тако што је оптуженог уместо јединствене казне затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци на коју казну је осуђен првостепеном пресудом, утврдио појединачне казне као у изреци ове пресуде па оптуженог АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору а како је то дато у изреци ове пресуде. При одмеравању казне Врховни суд је узео у обзир тежину дела чије су квалификације преиначење првостепене пресуде у одређеној мери ублажене и остале олакшавајуће околности на страни оптуженог, пре свега да је признао извршење кривичних дела која му се стављају на терет, те изразио кајање због учињених дела, да је обештетио већину оштећених лица, те да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице и према налазу вештака неуропсихијатра смањено урачунаљив док отежавајућих околности на страни оптуженог АА није било. По оцени Врховног суда тако одмерена казна сразмерна је степену кривице оптуженог АА и нужна да изрази друштвену осуду за кривична дела у питању, али и довољна за остварење у члану 42. Кривичног законика прописане сврхе кажњавања.

Неоснованим Врховни суд оцењује жалбене наводе браниоца оптуженог ББ у делу којим се првостепена пресуда побија због одлуке о кривичној санкцији изречене овом оптуженом уз навођење да би се изрицањем условне осуде у конкретном случају могла постићи сврха кажњавања. Стога је оптуженог ББ Врховни суд, пошто му је претходно утврдио појединачне казне као у изреци ове пресуде, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6-шест месеци као и у првостепеној пресуди, уважавајући све околности наведене у побијаној пресуди и то од олакшавајућих да је отац једног малолетног детета, да је издржавано лице, док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност, а према извештају казнене евиденције. Овако изречена казна затвора са урачунавањем времена проведеног у притвору, по налажењу овог суда довољна је и нужна за остваривање у закону предвиђене сврхе кажњавања из члана 42. КЗ.

Са свега напред изнетог, а на основу члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Звездана Говедарица-Царић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ